

DE KEIZERSILLUSIE

Leesexemplaar

VIC FALLS MISSIONS

De keizersillusie

Kate Kriske

Kate Kriske is de alias van het schrijversduo Kris Geluykens en Kathleen Stas.

Vanaf 13 jaar

Eerste druk: juni 2017

© 2017, Kate Kriske en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2017/7104/58

ISBN 978 94 6131 708 7

NUR 284

vanhalewyck.be

[vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)

[vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

[van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

DE **KEIZERS** KATE KRISKE
ILLUSIE

Van Halewyck

Vic Falls Missions is een reeks rond een geheim team van jongeren met bijzondere talenten, waarin ook leden met een beperking juist door hun bijzondere eigenschappen topspionnen zijn. De naam van het team, dat undercoveroperaties uitvoert, is SPAT (Special Abilities Team) en het hoofdkwartier bevindt zich in Londen in een geheime bunker onder het Parability Center (PAC), een hypermoderne middelbare school waar de meeste leden van het team les volgen.

Het team bestaat uit:

Victoria Falls

Creatief, ondernemend, nonchalant (zeker in afspraken) en een echt tekentalent. Ze heeft geen onderbenen, maar is zeer behendig met haar hightechs (haar speciale hypermoderne kunstbenen) en haar running blades. Ze heeft zich geselecteerd voor de Europese kampioenschappen atletiek.

Marcus Holme

Het nieuwste teamlid, sportief, intelligent, moedig en gedreven, maar soms iets te onbesuisd. Hij is een getalenteerde freerunner.

Li-Jang Hoffman

Een gespierde jongeman die er met zijn donkere bril en gemillimeterd haar uit ziet als een piloot in opleiding. Hij is enorm verstandig en heeft van zijn blindheid gebruik gemaakt om zijn andere zintuigen te versterken.

DO NOT
PHOTOCOPY

David Mbanefo

Een goedlachse computerexpert die na een verkeersongeval op jonge leeftijd in een rolstoel is beland, niet bij de pakken is blijven neerzitten en zich alle geheimen van de computerwereld eigen heeft gemaakt.

Delphine Moretti

Niet het jongste, maar wel het kleinste lid van het team. Met haar 1 meter 47 en haar ongelooflijk flexibele lichaam krijgt ze het voor elkaar om tijdens missies dingen te doen waar niemand anders in zou slagen. Ze is ook een zwemkampioen en een vermommingspecialist.

Carl Parker

Een technisch genie en meester in het ontwikkelen van gadgets en hulpmiddelen, waar het team tijdens hun missies dankbaar gebruik van maakt. Hij is zeer terughoudend en gereserveerd door zijn autisme, maar wordt door het team enorm naar waarde geschat.

Marvin en Rita MacDougall

Marvin en Rita zijn jonge veertigers, kunstenaars en geheim agenten, oprichters van de Art Squad, een aparte inlichtingencel die zich bezighoudt met kunstroof, heling van gestolen artefacten en vervalsingen. Hun kantoor bevindt zich in dezelfde ondergrondse bunker en ze werken wanneer nodig met veel plezier mee aan opdrachten van het SPAT.

Het team wordt geleid door kolonel Henry Murray, die wordt bijgestaan door Suravi Khan, een voormalige MI6-agente, en door zijn broer 'Giant George' Murray, een gewezen surfkampioen die bij een bomaanslag in hartje Londen vanaf zijn middel verlamd raakte.

Goed om weten als je het eerste deel uit de reeks nog niet gelezen hebt:

Dwayne Rutherford

Minister van Binnenlandse Veiligheid, oude klasgenoot en vriend van kolonel Henry.

Claire Lindqvist

Moeder van Marcus Holme.

Aaron Tusk

Internetmiljonair die zich toelegt op groene energie en groene transportmogelijkheden.

Cliff Coleman

Huurmoordenaar die in opdracht van Nemesis een aanslag pleegde op Aaron Tusk.

Lech Volenski

Gokverslaafde 'fikser' van duistere zaakjes voor de familie Brotski met een diepe haat tegen Victoria Falls (een gevolg van haar undercoverwerk bij de Brotski's).

Nemesis

Misdaadorganisatie met een zeer uitgebreide catalogus.

Paul Mather

Hoofd van de misdaadorganisatie Nemesis.

Rode enveloppe

Communicatiemiddel waarmee Nemesis opdrachten verstuurt.

De elektriciteitscentrale

Plek waar een belangrijke missie plaatsvindt in het eerste deel uit de reeks.

FOR YOUR EYES ONLY

Leesexemplaar

1

Rome, Italië, 27 februari

Met gebalde vuisten en een grimmige trek om de mond keek commissaris Matteo Venuti, het hoofd van de Romeinse anti-maffiacel, naar het verbijsterende tafereel dat zich voor zijn ogen afspeelde op het plein voor de San Giovanni Bosco.

De basiliek werd kort na de Tweede Wereldoorlog gebouwd op een steenworp afstand van de wereldberoemde Cinecittà filmstudio's. En dat kon geen toeval zijn, dacht de commissaris cynisch. Want wat hij zag, leek recht uit een film geknipt.

Een fanfare die de herkenningmelodie speelde van *The Godfather*, de filmklassieker over de New Yorkse maffiafamilie Corleone, kwam het halfronde plein voor de basiliek op gestapt, gevolgd door een zwarte lijkkoeft die getrokken werd door acht gitzwarte paarden.

Toen de koets halt hield, vormde een menigte van zwaar opge maakte dames in zwarte kanten jurkjes en heren met zonnebrillen en donkere maatpakken een erehaag voor de ingang van de basiliek.

Ze waren commissaris Venuti niet onbekend. Want minstens een derde van hen had hij meer dan eens persoonlijk aangehouden in zijn jarenlange onderzoek naar het doen en laten van hun baas, Don Luigi Di Castania, de man die nu in een gouden kist het plein op werd gedragen.

Een flink aantal onder hen mocht daar trouwens helemaal niet zijn omdat ze huisarrest hadden, wist hij. Maar tot zijn grote frustratie mocht hij niet tegen hen optreden. Want vandaag konden ze allemaal rekenen op immuniteit. Een beslissing van de procureur van Rome, waar de commissaris allerminst mee ingenomen was en waar de leden van de Di Castaniaclan duidelijk van op de

hoogte waren. Want enkelen onder hen keken de commissaris niet alleen met een uitdagende grijns aan, maar trokken zelfs hun broekspijpen op om hem hun enkelband te tonen.

Om zich niet te laten provoceren wendde de commissaris zijn blik af en focuste hij zich op de kist, die nu langzaam, tussen de erehaag door, naar de imposante bronzen poort van de basiliek werd gedragen. Tegelijkertijd werden er vanaf het dak twee grote banners ontrold. Op een ervan prijkte een afbeelding van Don Luigi met een gouden lauwerkrans onder de titel *De keizer van Rome*. De andere banner beschreef de toekomst van de Don: *Je veroverde Rome. Nu verover je het hiernamaals!* Een luid applaus steeg op uit de menigte.

Een applaus dat vrijwel onmiddellijk werd verstoord door een snel naderend geluid hoog in de lucht.

‘Helikopter nadert plein’, kraakte het in commissaris Venuti’s oor. ‘Ik herhaal, helikopter nadert plein vanuit noordoostelijke richting!’

De commissaris vloekte. Er waren geruchten geweest dat de Montelli’s, de aartsrivalen van de Di Castania’s, de begrafenis zouden verstoren. Daarom was de omgeving in een straal van een kilometer afgezet en was er een aanzienlijke politiemacht aanwezig om eventuele rellen te voorkomen. Maar niemand had eraan gedacht dat de dreiging weleens uit de lucht zou kunnen komen.

Het geluid zwol aan en leek plots uit alle richtingen tegelijk te komen.

‘Tweede helikopter nadert basiliek uit tegenovergestelde richting’, klonk het.

Tussen de gebouwen door zag de commissaris beide helikopters dichterbij komen. Automatisch greep hij naar zijn pistool om het dreigende gevaar het hoofd te bieden, maar hij begreep dat het weinig zin had.

De deuren van de helikopters gingen open en twee grote bazooka’s werden zichtbaar.

De commissaris verstijfde, zijn keel plots helemaal droog. Op het plein was het intussen muisstil geworden. Een seconde lang leek de wereld stil te staan. Toen klonken er kort na elkaar twee enorme knallen gevolgd door een felle lichtflits en werd het plein bedolven onder miljoenen witte en rode rozenblaadjes.

Een oorverdovend gejuich brak los en golfde de basiliek binnen. Vanaf de met glasramen versierde gaanderij aan de voet van de grote koepel keek een oudere man tevreden neer op de nu nog lege basiliek ver beneden hem. Het was broeder Carolo, die reeds lang geleden door Don Luigi in hoogsteigen persoon was aangeduid als organisator van zijn uitvaart, met het verzoek om er een grandioze show van te maken. En aan de reactie van het publiek buiten op het plein te horen leek dat behoorlijk te lukken.

Even later werd de nu met duizenden bloemblaadjes versierde doodskist de basiliek binnengedragen en met zorg bij de poort opgesteld, zodat de kerkgangers een laatste groet konden brengen aan de overledene en hun medeleven konden betuigen aan de familie van de Don.

Broeder Carolo zag Alessandro Di Castania, de zoon van de Don, plaatsnemen naast de kist, gevolgd door een ravissante jonge dame in een zwart mantelpakje bestaande uit een nauwsluitende blazer en een strakke kokerrok. Er ging een warme gloed door zijn hart. Het was Alexandra, de kleindochter en lieveling van de overleden Don én de komende maanden zijn 'partner in crime'.

De begrafenis was immers niet de enige klus die geklaard moest worden. Ook het laatste kunststukje van de Don, een spectaculaire roof waar nog tientallen jaren over gepraat zou worden, moest nog tot een goed einde gebracht worden.

Eigenlijk had dat al gebeurd moeten zijn, maar omdat commissaris Venuti de Don wel heel dicht op de hielen was komen te zitten, had hij de uitvoering ervan uitgesteld. En dat was achteraf gezien geen slechte zaak, dacht broeder Carolo. Want met de dood

van de Don zou ook het onderzoek doodbloeden en had hij de handen vrij om samen met Alexandra een fenomenale slag te slaan.

Vergenoegd keek hij de basiliek rond en zag hij dat het tijd was voor het volgende deel van de show. De lichten in de kerk gingen uit en een grote spot richtte ieders aandacht op het centrale gedeelte van de basiliek, waar midden onder de grote koepel een rode fluwelen doek werd weggetrokken en een vreemd kunstwerk zichtbaar werd. Het bestond uit verschillende armen die uit de grond leken te komen, waarbij de handen naar iets onzichtbaars in de lucht leken te grijpen.

Achter in de kerk zetten de dragers zich in beweging en begeleid door het 'Piu Jesu' uit Andrew Lloyd Webbers *Requiem* werd de Don naar voren gebracht. Daar lieten ze de kist in één vloeiende beweging van schouder naar arm zakken, een halve meter boven het vreemde kunstwerk.

In tegenstelling tot wat iedereen verwachtte, maakten ze geen aanstalten om de kist verder te laten zakken. Integendeel. Op een teken van de man links vooraan lieten ze de kist plots los. Het publiek hield voor de tweede keer in korte tijd de adem in, maar de kist bleef waar ze was en zweefde een stuk boven de vruchteloos grijpende handen. Op de plaats waar de armen uit de grond kwamen, was nu ook het logo van de Italiaanse politie zichtbaar.

Het was een truc die was bedacht door de Don zelf, die van jongs af aan door goochelaars en illusionisten gefascineerd was geweest. Een truc die duidelijk gewaardeerd werd door zijn publiek, want na een korte stilte brak er onder luid gelach een oorverdovend applaus los.

Beneden zich zag broeder Carolo de ergernis op het gezicht van commissaris Venuti, en hij genoot ervan. Want de begrafenis diende niet alleen om aan de clanleden te tonen dat de Di Castania's nog lang niet uitgeteld waren, maar het was vooral ook één grote, langgerekte middelvinger naar de Italiaanse politie en naar commissaris Matteo Venuti in het bijzonder.

2

Kaapstad, Zuid-Afrika, 27 februari

Suravi Khan ergerde zich. Na een tien uur durende vlucht vanuit Dubai zat ze nu in een taxi die haar naar het Maitlandcrematorium, een paar kilometer buiten het centrum van Kaapstad, moest brengen. Haar vlucht had twee uur vertraging opgelopen, ze had amper geslapen en de taxichauffeur reed op een sukkeldrafje, al was er nauwelijks verkeer.

‘Kan het iets sneller?’ vroeg Suravi, terwijl ze voor de twintigste keer haar horloge controleerde.

‘Maak je niet ongerust’, antwoordde de man. ‘We zijn er zo meteen. Weet je trouwens wat het verschil is tussen ons Afrikanen en de rest van de wereld?’ ging hij verder.

‘Ik zou het niet weten’, verzuchtte Suravi vermoeid.

‘Jullie hebben een horloge,’ zei de chauffeur lachend, terwijl hij de poort van het Maitlandcrematorium binnenreed, ‘maar wij... wij hebben de tijd.’

Ondanks haar slechte humeur kon Suravi het grapje wel prui- men. Meer nog, ze moest toegeven dat er wel waarheid in zat. De laatste twee weken was er immers enorm veel horloge, maar belachelijk weinig tijd geweest.

Ze had dan ook niet stilgezeten. Na de dood van Cliff Coleman was ze, door toedoen van de Britse ambassadeur, toegevoegd aan het Dubaise onderzoeksteam dat zowel de aanslag op Aaron Tusk als de dood van Cliff Coleman onderzocht.

Maar het enige dat ze te weten waren gekomen was dat Cliff in Kaapstad woonde.

Op bewakingsbeelden van het hotel in Dubai waar Cliff had gelogeed, was te zien hoe een halfuur voor zijn dood een gesluierde

vrouw met een donkere zonnebril op en zwarte handschoenen aan met een deurkaart de kamer was binnengegaan, om enkele minuten later met een stapeltje papieren onder de arm te vertrekken. Toen ze het hotel had verlaten, was ze met de noorderzon verdwenen.

Ook het vingerafdrukkenonderzoek had niets opgeleverd.

Een traan welde op toen Suravi teruggacht aan het moment dat Cliff Coleman, hoog in de lucht tussen Londen en Dubai, haar hart had weten te beroeren. Een geweldige, innemende man, die er nu niet meer was.

Met een diepe zucht betaalde ze de chauffeur en haastte ze zich de taxi uit. Ze had nog een paar minuten voordat de uitvaartdienst zou beginnen.

3

Londen, UK, 27 februari

Marcus Holme stapte de vergaderzaal van het Special Abilities Team (SPAT) binnen, plofte zijn rugzak op de tafel en liet zich in een van de luxueuze vergaderstoelen vallen. Hij zag er moe uit en dat was niet verwonderlijk. Want sinds de gebeurtenissen in Dubai woedde er een storm in zijn hoofd, die zelfs 's nachts niet wilde bedaren.

En ook het komende uur zou daar weinig verandering in brengen, bedacht hij, terwijl de andere SPAT-leden de vergaderzaal binnendruppelden voor de debriefing over Dubai.

Naar goede gewoonte sloot Victoria Falls het rijtje. Ze zocht een plekje naast Marcus en gaf hem een klopje op zijn been.

'Je ziet er belabberd uit', zei ze.

'Zo voel ik me ook', verzuchtte Marcus. 'Sinds onze terugkeer uit Dubai lukt slapen me niet zo best.'

'Ik begrijp wat je bedoelt', antwoordde Victoria. 'Ik krijg het beeld van Cliff ook niet uit mijn hoofd.'

Marcus knikte, al was het niet Cliff Coleman die al dagen door zijn hoofd spookte, maar een knappe, blonde vrouw van wie hij de meeste gelaatstreken herkende wanneer hij zichzelf in de spiegel zag. Zijn moeder, van wie hij dolveel hield, maar die er op de een of andere manier in geslaagd was om in Dubai op een heel verkeerd moment op een heel verkeerde plaats te zijn.

4

Kaapstad, Zuid-Afrika, 27 februari

Cliffs uitvaartdienst was afgelopen voordat die goed en wel begonnen was. Want behalve de beambte van het crematorium, die een nietszeggende speech van een minuut had gehouden, was er niemand die het woord had genomen. En dat was weinig verwonderlijk, want behalve Suravi was er maar één andere persoon aanwezig in de kleine, uit natuursteen opgetrokken kapel, die met haar typische vierkante toren aan de kerkjes op het Engelse platteland deed denken.

Het was een man met kortgeknipt zwart haar, uitgesproken jukbeenderen en doordringende grijsgroene ogen, die zich bij het naar buiten gaan voorstelde als Luther Harland, vertegenwoordiger van het advocatenkantoor Justitias.

Suravi trok verwonderd een wenkbrauw op. Voor haar straalde de man een en al leger of beveiliging uit, maar zeker geen advocatuur.

‘En wat is uw band met meneer Coleman?’ vroeg hij.

‘Buiten het feit dat ik de dag voor hij stierf met hem ben gaan dineren, jammer genoeg geen’, antwoordde Suravi met een droeve trek om de mond.

‘U was in Dubai toen hij is overleden?’

Suravi knikte instemmend.

‘Weet u dan misschien meer over het auto-ongeval waarbij hij betrokken was?’

‘Naar het schijnt raakte een tegenligger de controle over zijn stuur kwijt en is hij frontaal op Cliff ingereden’, antwoordde Suravi met het verhaaltje dat ze samen met de Dubaise veiligheidsdiensten had verzonnen om de aanslag op Aaron Tusk én Cliffs gewelddadige dood voor de buitenwereld verborgen te houden.

‘Dat is wat wij ook gehoord hebben.’

Suravi keek de man onderzoekend aan. ‘Ik hoor een zeker voorbehoud in uw stem?’

‘Nee, nee’, antwoordde de man net iets te snel. ‘Alleen vind ik het voor een man als Cliff Coleman een belachelijke manier om te sterven.’

‘U kende hem goed?’

‘Al sinds mijn legertijd. We hebben samen heel wat watertjes doorzwommen en hij werkte ook regelmatig voor ons bedrijf.’

Er viel een korte stilte, terwijl Luther Harland terugdacht aan de vele missies die hij samen met Cliff had uitgevoerd.

‘Wat brengt u eigenlijk hier, als u hem amper kende?’ ging hij plots verder.

Suravi voelde een zekere argwaan in zijn stem.

‘Omdat ik de laatste dagen van zijn leven wel wat tijd met hem heb doorgebracht, dacht ik dat het voor zijn naasten misschien een steun zou zijn als ze hoorden dat dat mooie dagen geweest zijn’, antwoordde ze rustig. ‘Maar blijkbaar heeft hij geen familie of vrienden?’

‘Cliff was nogal op zichzelf en alleen zijn moeder is nog in leven’, was het korte antwoord.

‘Waarom is zij dan niet hier?’

‘Mevrouw Coleman is zwaar dementerend en zit al een aantal jaren in een verzorgingstehuis in Simon’s Town. Het leek ons beter haar niet hierheen te brengen, omdat het haar toch alleen maar onnodig van streek zou maken.’

‘Ik begrijp het’, zei Suravi, terwijl ze een ingeving kreeg. ‘Zou ik haar kunnen bezoeken?’

‘Waarom?’ klonk het nog steeds achterdochtig.

‘Wel... ik ben hier nu toch. En... een ontmoeting met haar zou voor mij misschien een troost kunnen zijn. Want Cliff was... de eerste man in jaren die erin geslaagd is mijn hart te beroeren’, antwoordde Suravi schuchter.

Er verscheen een brede 'ach, zit het zo'-grijns op Harlands gezicht, waarbij zijn argwaan als sneeuw voor de zon verdween.

'Ik denk dat dat geen probleem mag zijn', zei hij, terwijl hij een naamkaartje uit zijn vestzak viste. 'Ik schrijf het adres even voor u op.'

5

Londen, UK, 27 februari

‘Als ik het dus goed begrijp,’ zei Delphine Moretti, ‘heeft Volenski die aanslag beraamd in opdracht van Dimitri Vorodin, omdat hij gechanteerd werd met zijn gokschulden. En om zelf buiten verdenking te blijven, heeft hij de opdracht uitbesteed.’

‘Dat klopt,’ zei Li-Jang Hoffman.

‘Is er al een spoor naar Volenski?’ vroeg Victoria.

David Mbanefo schudde ontkennend het hoofd.

‘Dan is dat een van de vele vragen waar we nog een antwoord op moeten krijgen,’ ging de kolonel verder. ‘Zoals ook: wie was Cliff Coleman? Hoe kende hij Marcus’ naam? Wie is de onbekende vrouw die met de papieren aan de haal is gegaan. En met wie heeft hij wijn gedronken de avond voor zijn dood?’

Marcus volgde het gesprek met een uitgestreken gezicht. Hij had in Dubai noch aan Victoria, noch aan Suravi of Li-Jang verteld dat hij dat laatste wel wist. En ook vandaag was hij niet van plan om dat met hen te delen, want hij kon het SPAT toch moeilijk op het spoor van zijn moeder zetten?

Hij had voor zichzelf uitgemaakt dat hij eerst zelf op onderzoek zou uitgaan om te zien of hij iets meer kon ontdekken over het werk van zijn moeder. Wat was haar job eigenlijk op het biomedisch bedrijf waar ze werkte? En deed ze daarnaast als gezant voor de VN nog steeds onderzoek voor de Wereldgezondheidsorganisatie?

Marcus werd uit zijn overpeinzingen gehaald door het geluid van kolonel Henry’s telefoon en zag dat Victoria hem onderzoekend aankeek. Voordat hij haar kon vragen wat er scheelde, nam kolonel Henry opnieuw het woord.

‘Ik denk dat jullie hiermee op de hoogte zijn van de huidige stand van zaken. Zodra er zich nieuwe ontwikkelingen voordoen, worden jullie uiteraard onmiddellijk ingelicht. Verder wens ik jullie voor straks alvast een deugddoend weekend en voor de rest van de dag nog enkele interessante lessen. Dat laatste geldt zeker voor Marcus, die, zoals mijn broer net wist te melden, niet in de judozaal, maar in de studio verwacht wordt voor zijn eerste ninjatrainning.’

‘In de studio, echt?’ klonk het plots van alle kanten. ‘Dan weten we waar we moeten zijn.’

En voordat Marcus drie keer met zijn ogen kon knipperen, waren alle teamleden uit de vergaderzaal verdwenen. Hij keek de kolonel vragend aan.

‘Wat gebeurt er? En waar is die studio?’

‘Het wordt je allemaal wel duidelijk’, zei de kolonel. ‘De studio is op het einde van de gang links, de tweede deur op je rechterkant. Laat je maar verrassen.’

Met stevige pas beende ook hij de vergaderzaal uit, Marcus in complete verwarring achterlatend.

‘Alhoewel dat laatste misschien toch niet zo’n goed advies is!’ riep de kolonel nog vanuit de gang. Een luide schaterlach volgde.

6

Londen, UK, 27 februari

Met een zucht pakte de barman een fles gin uit het rek achter zich toen hij de bleke man met de donkere wallen onder de ogen de Sportsbar van het Empirecasino op het Londense Leicester Square zag binnenkomen.

Op de toppen van zijn tenen balancerend, klaar om bij mogelijk onheil onmiddellijk in actie te schieten, keek de man schichtig de bar rond. Behalve enkele verdwaalde gokkers, die de speeltafels van het casino tijdelijk verruild hadden voor een blik op een van de twaalf breedbeeldschermen waarop vierentwintig uur per dag sport werd uitgezonden, was er echter niemand.

De man ontspande zienderogen en nam plaats aan het uiteinde van de toog, waar de barman hem een stevig glas gin voor de neus zette. Het was een scenario dat zich de afgelopen week dagelijks had afgespeeld en de barman wist dat het niet lang zou duren voordat de man een armband uit zijn jaszak zou halen, om er vervolgens urenlang mee te spelen, tot hij compleet bezopen de bar weer verliet. De barman vermoedde dat het om een geval van liefdesverdriet ging, maar had het nog niet durven vragen.

Uit gewoonte wilde de man zijn glas met de rechterhand oppakken, maar een felle pijscheut in zijn schouder deed hem snel anders beslissen. Met een grimas liet hij zijn rechterarm naast zijn lichaam zakken.

'Rotwicht', vloekte hij, terwijl hij teruggacht aan het moment dat Victoria's mes zijn schouder had doorboord.

Met zijn andere hand bracht hij het glas naar zijn mond en nam een stevige slok om de pijn te verzachten. Hij nam in gedachten de gebeurtenissen van de afgelopen twee weken door. Zijn ontsnapping uit het congrescentrum, de operatie aan zijn schouder door

een halfdronken dokter in het achterafzaaltje van een groezelige bar in de oude haven van Dubai, de overtocht naar Qatar in een krakkemikkige vissersboot, waarna hij in Doha onder een valse identiteit nog net een stoel op een vlucht naar Athene had weten te bemachtigen, het dagenlange liften door Europa en de uiteindelijk terugkeer naar Londen met de ferry vanuit Calais om er...

Ja, waarom eigenlijk? Wat had hij hier nog te zoeken? Zijn job als rechterhand van Boris Brotski was hij kwijt en diens concurrent Dimitri Vorodin had hier ongetwijfeld mannetjes klaarstaan om naar hem uit te kijken.

Hij nam nog een slok en haalde Victoria's armband uit zijn zak. Er was maar één reden, bedacht hij, maar wel een verdomd goede. Hij was hier om een spoor te vinden naar dat gehandicapte kreng dat zijn leven in een paar weken helemaal had weten te ontwrichten.

Zijn zoektocht had tot nog toe echter weinig opgeleverd. Het appartement waar hij Victoria had opgehaald toen ze bij de Brotski's ging logeren, stond nu leeg. De eigenaar had na wat fysieke overredingskracht verteld dat hij geen idee had wie de huurders waren, omdat er nooit iets op papier was gezet. Er was voor een halfjaar vooruit contant betaald, met een extraatje om geen vragen te stellen.

Ook zijn zoektocht op het internet naar een in Londen wonende Victoria Falls had niets opgeleverd. Duizenden links naar vluchten en info over de beroemde watervallen op de grens tussen Zimbabwe en Zambia, maar geen enkele persoon met die naam. Maar ja, wie zou zijn kind nu ook met de naam van een waterval opzadelen?

Een ingeving flitste door zijn hoofd. Gesteld dat je dat als ouder inderdaad niet zou doen, dan was Victoria Falls mogelijk een valse naam en was Lena Ivanova, de naam waarmee dat wicht zich bij de Brotski's had aangemeld, misschien wel haar echte naam.

Hij haalde zijn smartphone uit zijn jaszak. Het was het opzoeken waard. Enkele minuten later verscheen er een grote glimlach op zijn gezicht en vroeg hij de rekening. Vandaag zou hij niet dronken worden.